

bortfaldt denne Bestemmelse, saa at vedkom-
mende Mand da lige saa vel som andre
maatte optage Konfurrence med andre Møl-
lere. Men der er det Forhold ved denne
Mølle, at selv de 10 Mars Eneret, som i
Reglen forbeholdtes Møllerne her i Konge-
riget, da Møllenceringen blev given fri, har
han ikke en Gang faaet, saa at han derved
er bleven stillet uheldigere end andre. Re-
kognitionens Størrelse er 84 Kr. halvaarlig,
og den sit han som sagt Lov til at beholde,
medens derimod Møllenceringen blev tagen
fra ham. Det er ikke alene mig, der har
den Opfattelse af denne Sag, at der har
været vel begrundet Anledning til at ind-
bringe den her i Tinget, men ogsaa andre,
som have bestæftiget sig med den. Saaledes
have, efter hvad der er meddelt mig, og som
det for Resten ogsaa kan ses af Betænkning-
en, Borgmesteren dernede og Amtmanden
over Svendborg Amt undersøgt Forholdene,
og efter de Oplysninger, der ere komne til
min Kundskab, ere de komne til den Erkæn-
delse, at denne Rekognition hviler paa Ejen-
dommen som en Afgift af Møllenceringen,
der bestod her i Landet en Gang i længst
forbundne Dage. Men saa siger man, at
det kan være ganske rigtigt, at den moralsk
set ikke burde paabevise ham, men at der sam-
nes et fuldgyldigt juridisk Bevis for, at Af-
giften burde bortfalde. Jeg har, da dette
blev indvendt imod mig fra Udvalgets Side,
for en Tid siden henvendt mig til en, som
jeg antager, fra alle Sider temmelig aner-
kendt Højesteretsadvokat i Kjøbenhavn, og
han har udtalt, at han fandt, at det dog
var muligt, at Manden, hvis Sagen gik ad
Rettens Vej, vilde faa Dom for, at Rekog-
nitionen burde og skulde eftergives ham.
Naar altsaa de forfælske Autoriteter, jeg
her har nævnt, og en anerkendt Højesterets-
advokat have samme Mening, finder jeg
virkelig, at der vil være god Anledning for
Rigsdagen til at eftergive denne Rekog-
nition. At Staten saaledes, om jeg saa maa
sige, skulde brandfatte en af sine Borgere,
som vi have beholdt tilbage fra Sønderjyl-
land, finder jeg vilde være mindre humant,
og jeg henstiller derfor til den højtagede
Finansminister, at Sagen maatte blive un-
dersøgt, og haaber, at ærede Medlemmer af
dette Ting vilde vise denne Mand den Op-
mærksomhed at give dette mit uskyldige For-
slag deres Stemmer. Naar der kan være
Tale om, at Sagen kan vindes ad Rettens
Vej, mener jeg, at der kan være saa meget
mere Anledning dertil, som Folketinget
egentlig ikke sidder her for at sige til de
Borgere, som føle sig forurettede: Vær
jaa god, søg Domstolene. Men hvis for

øvrigt Tinget eller den højtærede Finans-
minister skulde ønske, at Sagen skal fremmes
ad Rettens Vej, har jeg aldeles intet imod,
at dette sker. Men da det jo ikke er Hver-
mands Sag, og heller ikke saa meget let for
denne Mand efter hans Forhold at staae de
10—1500 Kr., som det koster at føre en Sag
gennem alle Instanser til Højesteret, saa
henstiller jeg til det høje Ting og Finans-
ministeren, at der bevilges Manden, om ikke
ligefrem Eftergivelse af Rekognitionen, saa
dog fri Proces, at Sagen kan blive afgjort
ved Domstolene; saa kan man dog se, hvem
der har Ret. Det er ikke rart for en Mand,
der ikke sidder i særdeles udmærkede Naar,
hele sit Liv igennem at skulle svare Rekog-
nition af 84 Kr. halvaarlig, naar der dog
er megen Sandsynlighed for, at denne Re-
kognition hviler uberettiget paa ham. Og
at dette er saa, er i alt Fald min fulde
Overbevisning, ellers vilde jeg virkelig ikke
indlade mig paa at indbringe Sagen til
Rigsdagen eller opfordre det høje Ting til
at stemme for dens Henvisning. Med disse
førte Bemærkninger henstiller jeg til det
høje Ting at stemme for dette lille, uskyldige
Forslag.

E. Dinesen: Paa den Del af Finans-
udvalgets Begne, som ikke kan tiltræde Ind-
stillingerne under Nr. 17 og 18, vil jeg
gerne gøre et Par i øvrigt meget korte Be-
mærkninger. Hvad nu Nr. 17 angaar, Ind-
stillingen om, at en Del pensionerede Under-
officerer søge en Forandring i Pensionerings-
maaden, skal jeg sige, at hvis dette Forhold
lod sig begrænse saaledes, at Konsekvenserne
kunde overses, tror jeg nok, at en Del af
Mindretallet ikke var uvillig stemt over for
det Andragende, der her foreligger. Men
ved den Forhandling, som har fundet Sted
om Sagen, er Mindretallet blevet overbe-
vist om, at en saadan Begrænsning næppe
vil være mulig, og at det derfor vil være i
hvert Fald højt vanskeligt at komme ind
paa at imødekomme Andragerne. Hvad For-
slaget under Nr. 18 angaar, antager jeg, at
Mindretallet er noget mere bestemt paa ab-
solut at modsætte sig dette Andragende. Det
er ikke ubekendt for flere af os, at den Be-
vægelse, hvorefter disse Bygninger er Resul-
tatet, har oprindeligt et temmelig politisk Ud-
spring, og derfor kunne vi, at det er meget
tvivlsomt, om der bør gøres nogen Ind-
rømmelse i den Anledning. Det skulde da
saa kun være paa det eneste Vilkaar, at
Foretagendet aldeles kunde ophøre at have en
saadan Karakter. Hvorvidt dette er muligt,
ved jeg ikke, jeg kender ikke tilstrækkelig til
Sagen til, at jeg kan udtale mig derom, og